

Bart Bamps (49), pleegzorger

‘Ik renoveerde een huis, en toen moest er nog leven in’

‘Ik heb in de afgelopen vijf jaar al negen pleegkinderen onder mijn hoede gehad. Deels zijn het jongeren die in een leefgroep wonen en in het weekend niet naar hun familie kunnen. Voorts ondersteun ik een ander pleeggezin dat een jongen opvangt met ADHD: om de twee, drie weken komt hij een weekend naar mij. Zo heb ik ook een tijdje hulp geboden aan een gezin waar een jongen met een mentale beperking opgroeide. Dat zijn kinderen voor wie je niet zo makkelijk mensen vindt bij wie ze weleens een paar dagen kunnen logeren. Ik kan dat wel bieden. Ik zie mezelf als iemand die altijd rustig blijft.’

‘Ik heb een tijd geleden een ruim huis gekocht en gerenoveerd. Toen dat klaar was, dacht ik: hoe breng ik dit nu tot leven? Ik ben alleenstaande, hoewel ik heel sociaal ben. Ik werk in het onderwijs en ik heb er toen voor gekozen om mijn ervaring met jongeren door te trekken in mijn privéleven.’

‘Toch mag ik nooit stellen dat ik een ouder ben. Mijn pleegkinderen hebben al ouders. Als ze in het weekend bij mij zijn, vormen we wel een gezin. Dan maken we het gezellig, gaan we samen naar een familiefeest ... Het makkelijke vandaag is dat iedereen andere gezinsvormen gewoon is. Mijn pleegkinderen zijn op school of in mijn familie nooit de enigen die een nieuw samengesteld gezin vormen.’

‘Ik vermoed dat veel alleenstaanden denken dat ze zoiets niet kunnen. Maar als je kracht, rust en duidelijkheid uitstraalt, kan elke volwassene dit. Het is wel een gemis dat ik geen andere volwassene in de buurt heb om mijn gedachten bij af te toetsen. Ik heb mijn broer gevraagd om dat wat op te vangen: ik leg

hem alles voor waarover ik als pleegzorger beslissingen moet nemen, en vraag hem om zijn visie. En ik hecht er veel belang aan om over de goede én de minder goede dingen in contact te blijven met de pleegzorgbegeleidster en de leefgroepen.’

‘Aanvankelijk zijn mijn pleegkinderen altijd heel dankbaar. Maar er komt ook telkens

een crisismoment waarop ze het me moeilijk maken, om te testen of ik hen zal dumpen of niet. Dan is het aan mij om duidelijk te maken: ik ben er voor jou, ik wil communiceren met jou, maar ik zal er mee wachten tot jij er klaar voor bent. Intussen moet ik misschien verdragen dat ze me uitschelden, dat ze

hun deur barricaderen of dat ze weglopen en ik achter hen aan moet. Pleegzorger zijn is niet altijd leuk, maar ik heb er veel voldoening van dat ik iets kan betekenen voor jongeren die het moeilijk hebben.’

‘Je weet hoe dan ook niet wat de toekomst brengt. Misschien kom ik nog wel een vrouw tegen met wie ik mijn leven wil delen, en wat als die kinderen heeft? Dat zien we dan wel weer.’

Pleegzorg wil niet altijd zeggen dat je kinderen een voltijdse thuis geeft; er is ook nood aan andere formules, zoals ondersteunende pleegzorg (je biedt andere ouders een adempauze door hun (pleeg)kinderen nu en dan op te vangen) of crisispleegzorg (je bent paraat om kortetermijnopvang te bieden aan jongeren die door een acute crisis even nergens terecht kunnen). Meer info op www.pleegzorgvlaanderen.be

ZOMERTIJD

Verhalen over
vriendschap,
durf en kleine
revoluties

week

4

SAMENLEVEN

week 1	REIZEN
week 2	BUURTEN
week 3	VERWENNEN
week 4	SAMENLEVEN
week 5	WONEN
week 6	WERKEN

Eddie Gregoor (53), vrijwillige coach

‘Als het nodig is, zit ik naast hun ziekbed’

‘Ik ben als vrijwilliger coach bij YAR Vlaanderen, een organisatie die jongeren in moeilijkheden een kans geeft om hun leven weer op de sporen te krijgen. YAR biedt hen eerst een zesdaagse training aan en daarna 8,5 maanden coaching door een opgeleide vrijwilliger, die op zijn beurt wordt begeleid door een professionele coach. Ik ben nu aan mijn vijfde coachingstraject begonnen, maar zie ook nog jongeren uit vorige trajecten, omdat we elkaar intussen appreciëren en omdat die jongeren vaak ook graag iets terugdoen. Een van hen is me bijvoorbeeld komen helpen met verhuizen.’

‘Als je coach bent, wil dat zeggen dat je wekelijks afspreekt met je jongere om bij te praten, en dat die je altijd mag bellen voor een gesprek. Je staat er niet alleen wanneer je er zelf zin in hebt: als je ja zegt, moet je honderd procent ja zeggen, dat heb ik bij YAR geleerd.’

‘Ik heb deze keer voor het eerst getwijfeld of ik wel meteen aan een nieuw traject zou beginnen, want ik heb net een traject achter de rug met een jongen die veel ondersteuning nodig had. Ook nu zit hij weer in een crisissituatie, dus ik kan hem toch moeilijk aan zijn lot overlaten. We horen elkaar nog twee, drie keer per week.’

‘Ik ben al heel lang tv-regisseur. Het is een job waarin je veel blabla hoort. Na een tijd dacht ik: is het dit? Ik heb rond mijn veertigste een geweldige drang gevoeld om vader te worden, maar dat is dus niet gelukt. Je zet jezelf daarover, maar je blijft nood hebben aan zingeving. Rond mijn 48ste ben ik gaan zoeken naar extra engagement. Bij YAR sprak het professionalisme me aan. Het past ook bij mij: ik krijg energie als ik jongere mensen kan helpen.’

‘Het belangrijkste tussen mij en mijn jongere is dat we praten. Soms gaan we eens naar de film. Als blijkt dat een jongere

vooral goed praat tijdens het sporten, dan ga je sporten. Als hij vooral goed praat in de auto, dan zorg je ervoor dat je geregeld samen ergens naartoe rijdt. Je coacht nooit thuis, je neemt elkaar niet mee in je privé.’

‘Soms kom je de familie toch tegen. Zoals die keer dat ik, twee weken ver in een traject, telefoon kreeg omdat mijn jongere een zelfmoordpoging had ondernomen. Toen ben ik meteen naar het ziekenhuis gereden. Ik was erbij toen hij uit coma ontwaakte en heb hem elke dag bezocht, ook al kende ik hem nog maar pas. Dat is de basis van de relatie bij YAR: dat je je engageert om aanwezig te zijn wanneer dat nodig is. Het kan beteken-

‘Vader worden is niet gelukt. Je zet jezelf daarover, maar je blijft wel nood hebben aan zingeving’

en dat je weleens ergens een jongen moet gaan oppikken die zwaar onder invloed van drank en drugs is. Of dat je elke week uren onderweg bent omdat je jongere in een instelling is geplaatst aan de

andere kant van het land.’

‘Toch zie ik het als een cadeau dat ik mezelf geef. Net zoals ouderschap een cadeau is dat je jezelf geeft. Ik heb een keer een jongen gehad die zich bij mij outte als homo voor hij het bij zijn familie deed. Het lag thuis moeilijk. “Mag ik nu een hug?” vroeg hij, nadat hij het me verteld had. Dat was een erg mooi moment.’

YAR heeft coachingprogramma's in alle Vlaamse provincies behalve in West-Vlaanderen. Meer info op www.yarvlaanderen.be

Morgen: twee vaders na de zelfdoding van hun kind.

Meer lezen? U kunt deze reeks ook online lezen op standaard.be/zomertijd en in onze nieuwsapp dS Nieuws